

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **L. K.**
státní příslušnost Gruzie
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1013/ZA-ZA11-ZA14-2022 ze dne 15. 2. 2023, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie a v listopadu 2022 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se již o jeho druhou žádost, když první žádost žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) rozhodl, že v pořadí druhá žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 10. 3. 2023 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce v žalobě namítl porušení jednotlivých ustanovení zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (§ 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3) a § 12, § 14 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ale tyto žalobcem uváděné důvody však žalovaný nevzal na vědomí a pouze obecně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že se jedná o opakovanou žádost, která je nepřípustná, neboť uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Gruzie vrátit. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že existují skutečnosti, které by mohly svědčit o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že hlavním a zásadním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že se v roce 2008 jako voják účastnil války na straně Gruzie v gruzínsko-abchazském konfliktu. Při opuštění pozice zanechal velení jeho osobní dokumenty prokazující skutečnost, že se tohoto konfliktu zúčastnil jako voják za Gruzii. Lidé z Abcházie, kteří při válce přišli o své rodinné příslušníky, zjistili, že se žalobce války zúčastnil, a proto jej pronásledují. Situace je nyní ještě horší, protože tito lidé často přecházejí nekontrolovatelně hranice z Abcházie do Gruzie a žalobce bydlí ve vesnici ležící jeden kilometr od těchto hranic. Uvedenou skutečnost správní orgán při hodnocení důkazů vůbec nevzal v úvahu, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Právě tvrzení o pronásledování příbuznými mrtvých vojáků bylo podle žalobce nové. Žalovaný rovněž podle žalobce sice vycházel ze zpráv hodnotící dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci v zemi jeho původu, avšak tyto zprávy nesprávně aplikoval, resp. využil z nich ty pasáže, které se mu hodily k zamýšlenému rozhodnutí. Žalobce namítl, že zprávy o zemi původu získané žalovaným nevyhovují obsahově požadavkům přílohy Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, protože se jedná o zprávy povrchní a nedostatečné. Podle žalobce v této věci nelze aplikovat domněnku bezpečnosti Gruzie a není možné použít § 2 odst. 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že se jednalo o opakovanou žádost a neobjevily se nové skutečnosti ani zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a svědčily by o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
4. Krajský soud v Ostravě přezkoumal u ústního jednání napadené rozhodnutí (včetně řízení předcházející jeho vydání) v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjistil krajský soud ze správního spisu. Podává se z něj předně, že žalobce (občan Gruzie) podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany poprvé již dne 2. 9. 2020 a jako důvod žádosti tvrdil, že se v roce 2008 účastnil Gruzínsko-abcházského konfliktu. Žalobce uvedl, že během opuštění pozic vedení armády nechalo na místě jejich osobní doklady a o žalobce se zajímají někteří lidé. Žalobce vyslovil obavu, že od něho chtějí získat informace týkající se jeho služby v armádě. Žalovaný jeho žádost rozhodnutím ze dne 13. 11. 2020 zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že Gruzie patří mezi

bezpečné země původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii za bezpečnou zemi původu požadovat. Konkrétně poukázal žalovaný na to, že potíže žalobce mají údajně přerušovat od roku 2015, kdy mu měli známí v Turecku sdělit, že ho hledají nějaké osoby, ale žalobce se ani v jednom případě neobrátil na nikoho s žádostí o pomoc. Žalovaný poukázal na zprávu o zemi původu z července 2020, podle které gruzínští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv. Poukázal také na to, že žalobce přicestoval do České republiky v říjnu 2018 a o mezinárodní ochranu požádal až v září 2020, aniž by mu v dřívějším podání žádosti bránily nějaké překážky.

6. V listopadu 2022 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je ženatý, děti nemá, z Gruzie vycestoval do České republiky poprvé v říjnu 2018, znovu pak v listopadu 2019 letecky. V době od 28. 12. 2021 do 16. 11. 2022 byl v Německu. K důvodům své žádosti žalobce zopakoval obavy z lidí, kteří se o něj zajímají v souvislosti s jeho službou v armádě. Tito lidé podle žalobce často překračují nekontrolovatelně hranice z Abcházie do Gruzie a žalobce bydlel ve vesnici, která leží 1 kilometr od těchto hranic. Má také informace, že jej hledají příbuzní zemřelých vojáků, kteří bojovali na straně Abcházie, proto má obavy, že kdyby se vrátil domů, tak bude jeho život v nebezpečí. Novou skutečností je, že jej hledají příbuzní abcházských vojáků, kterou se dozvěděl loni na konci roku před svým odjezdem do Německa. Žalovaný doplnil podklady rozhodnutí o aktuální zprávu odboru azylové a migrační politiky (OAMP) o Gruzii (Základní přehled o zemi) z listopadu 2022 a rozhodl o věci napadeným rozhodnutím. V důvodech rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v Gruzii, v Gruzii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt ani se Gruzie neúčastní žádného mezinárodního ozbrojeného konfliktu. V Gruzii ani nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti.
7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její nepřípustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, t.j. proto, že se jedná o opakovanou žádost žalobce, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné skutečnosti oproti stavu, kdy byla projednávána jeho první žádost. Skutečnost, že se v případě žalobce jednalo již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v České republice, nebyla sporná a vyplývá také ze správního spisu, ve kterém je založeno rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020 o zamítnutí jeho první žádosti. V této souvislosti považuje krajský soud za potřebné dodat, že součástí předloženého správního spisu nebyla (vyjma konečného rozhodnutí) dokumentace vztahující se k první žádosti žalobce, přestože by se mělo jednat pro žalovaného a pro správní soudy o přirozený zdroj informací pro řízení o opakované žádosti. V tomto případě ale neshledal krajský soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani pro doplnění správního spisu, protože zamítavé rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020 obsahuje ve své narační části důvody, pro které žalobce poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to způsobem, který nebyl v řízení zpochybněn a v rozsahu dostačujícím pro posouzení opakované žádosti.

8. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože pouze přezkoumatelné správní rozhodnutí může být předmětem soudního přezkumu. Krajský soud po posouzení věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, přestože podle názoru krajského soudu mohl žalovaný podrobněji odůvodnit, proč žalobcem tvrzené skutečnosti nepovažuje za nové ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Nicméně podle přesvědčení krajského soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí, navíc postup žalovaného byl v konečném důsledku správný.
12. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 6. 3. 2012 čj. 3 Azs 6/2011 - 96, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu číslo 7-8/2012, vyložil rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o opakované žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochranu zabývat. V bodech 18 a 19 tohoto rozsudku konkrétně konstatoval a formuloval následující závěry: *„Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu*

kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

13. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále dodal, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení. Koncept opakovaných žádostí je založen na existenci nových skutečností nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudek ze dne 27. 3. 2020 čj. 5 Azs 325/2019-16 nebo usnesení ze dne 27. 11. 2020 č. j. 5 Azs 110/2020-35; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách).
14. Krajský soud souhlasí, že žalobce v opakované žádosti z listopadu 2022 uváděl obsahově stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako v řízení původním (obavy z odvety za jeho účast na straně Gruzie ve vojenském konfliktu s Abchází). I v původním řízení žalobce tvrdil, že během opuštění pozic zůstaly jeho osobní dokumenty na místě a že se o něj zajímají nějací lidé (viz druhý odstavec odůvodnění rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020). Pokud v opakovaném řízení jako novou skutečnost uvedl, že se o něj zajímají pozůstalí padlých abcházských vojáků, resp. že tito nekontrolovatelně přechází přes hranice mezi Abchází a Gruzii, přičemž žalobce bydlí u sporné hranice, nejedná se vskutku o takovou přidanou hodnotu k původním důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která by odůvodňovala její věcné projednání.
15. Na rozdíl od žalobce má krajský soud rovněž za to, že žalovaný si opatřil dostatečné a aktuální informace o Gruzii, a to v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí o opakované žádosti žalobce. Konkrétně se jedná o informaci OAMP z listopadu 2022, která sice byla zpracovaná odborem žalovaného, jedná se ale v praxi o běžně akceptovatelný postup. Informace OAMP o jednotlivých zemích běžně čerpají z řady jiných zdrojů (v tomto případě např. ze zprávy MZV USA, Amnesty International nebo ČTK) a i pro správní soudy zpravidla představují spolehlivý zdroj informací o zemích původu žadatelů o azyl. Podstatné pro účely nyní souzené věci je, že se z této zprávy nepodává, že by od předchozího rozhodnutí o první žádosti žalobce došlo v Gruzii k takové změně, která by byla významná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a ani žalobce žádnou takovou informaci krajskému soudu neposkytl a zejména nedoložil.
16. Ve zbytku jsou již žalobní tvrzení o porušení některých ustanovení správního řádu a zákona o azylu uvedena v bodě III. žaloby formulována obecně, resp. v případě namítaného porušení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se dokonce míjejí s obsahem správního spisu, protože žalobce o veřejné kritice současného režimu v zemi původu ve správním řízení nehovořil. V rozsahu, v jakém byly tyto námitky provázány s dalšími konkrétními žalobními body (ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, o tvrzených důvodech, pro které by měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana a o nedostatečných informacích žalovaného o zemi původu), se s nimi již krajský soud vypořádal výše a ve zbytku se omezuje na konstatování, že z obsahu spisu se porušení § 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68

odst. 3 správního řádu ani § 12, § 14 či § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepodává. Bližší vypořádání těchto námitek již krajskému soudu neumožňuje jejich obecný obsah.

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. dubna 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce